

hvorved der blev givet ministeriet tid til at afvikle de allerede eksisterende sager?

Ad spørgsmål 33:

I naturfredningskommissionens betænkning side 231 ff. er udførligt redegjort for dispensationspraksis vedrørende den nu gældende strandbyggelinjebestemmelse i lovens § 25, stk. 1. Der var enighed i kommissionen om, at den nuværende meget stramme dispensationspraksis var rigtig, og at der kun helt undtagelsesvis bør gives dispensationer fra strandbyggelinjen. Når der af en del af naturfredningskommissionens medlemmer blev fremført det i lovforslaget indeholdte forslag om, at dispensationskompetencen overføres fra ministeren til fredningsnævne, skyldtes dette således ikke ønsket om at ændre praksis, men alene, at det ikke kan anses for en naturlig opgave for centraladministrationen at varetage en detailadministration af denne art. Andre af kommissionens medlemmer var ængstelige for, at der ved en sådan flytning af kompetencen kunne være risiko for en lempeligere kurs, jfr. de i kommissionsbetænkningen side 232 anførte oplysninger, og ønskede derfor en opretholdelse af den nuværende ordning.

Man fandt imidlertid, at fremholdelsen i kommissionsbetænkningen og i bemærkningerne til lovforslaget af, at praksis ikke bør ændres, og bestemmelsen om, at der, for at der kan gives dispensation, kræves enstemmighed i fredningsnævne, måtte være en tilstrækkelig garanti for, at den nuværende praksis ville blive fulgt.

De dispensationssager, der indkommer til dispensationsmyndigheden, drejer sig dels om tilladelse til nyt byggeri, dels, hvad enten der foreligger en formel ansøgning eller ej, om, hvorledes der skal forholdes med ulovligt byggeri. Den udvikling, der er foregået med hensyn til bebyggelseskontrollen, især efter gennemførelsen af landsbyggelovent, har medført, at ulovligt nybyggeri nu er mere sjældent forekommende. De vanskeligste problemer i forbindelse med strandbyggelinjens administration er derfor de sager, hvor ældre ulovligt byggeri opdages. Praksis i disse tilfælde er, at de ulovlige huse, når særlige undskyldelige omstændigheder foreligger, tillades bevaret i et nærmere angivet åremål. Skulle der

indføres en overgangsordning med hensyn til strandbyggelinjeadministrationen, måtte det være med udgangspunkt i disse sager, hvor en fortsættelse af den hidtidige administration måske kunne være praktisk, således at de på dette område nye administrative organer, fredningsnævne og overfredningsnævnet, ikke blev stillet over for sager om fjernelse af den ulovlige, ældre bebyggelse, et sagsområde, hvor ministeriet kan siges at råde over en særlig erfaring. Der har visse steder i landet været foretaget en gennemgang af kystarealerne af fredningsnævn, fredningsplanudvalg eller amtsråd. Man har herved fået rensat op på ret store strækninger, f. eks. i Ringkøbing og Maribo amter. Hvis imidlertid en overgangsordning ud over den, der vedrører sager, der allerede er under ekspedition, skulle gennemføres, måtte det forudsætte, at man i overgangsperioden kunne få foretaget en gennemgang af hele landets kystbebyggelse med henblik på, om den var lovlig. Dette vil næppe være muligt. Ministeriet vil således finde det rigtigt, at der i loven indføres en overgangsbestemmelse gående ud på, at sådanne sager i medfør af den nuværende § 25, stk. 1, som verserer ved lovens ikrafttræden, færdigbehandles efter den gamle lovs regler. Man finder derimod ikke, at det har tilstrækkeligt formål at udskyde kompetenceoverførelsen.

Spørgsmål 34:

Er det rimeligt, at der ifølge forslaget § 46, stk. 6, kræves enstemmighed hos fredningsnævnet, såfremt dette skal dispensere fra strandbyggelinjen? Gælder der særlige regler for anke af fredningsnævnets afgørelse i disse tilfælde og for overfredningsnævnets behandling af anken?

Ad spørgsmål 34:

For så vidt angår spørgsmålets 1. del henvises til besvarelsen af spørgsmål 33.

Med hensyn til påklage af fredningsnævnsafgørelser i sager om dispensationer fra strandbyggelinjen gælder efter lovforslaget ikke andre særregler end § 58, stk. 1, nr. 8, hvorefter naturfredningsrådet er klageberettiget i tilfælde, hvor fredningsnævnet har meddelt tilladelse efter § 46, stk. 6, jfr. § 46, stk. 1, nr. 1. Baggrunden for denne klageadgang for naturfredningsrådet er dette